

[Flemming Hansen]

og mødet mellem EFTA-landene og EF den 19. december ser vi alle frem til med forventning.

Til slut vil jeg vende mig til den hjemlige debat om EF-politikken, hvor jeg synes, at den netop opløste dagsorden giver begrundet håb om en mere saglig debat, end vi har haft igennem mange år. Jeg glæder mig over, at Socialdemokratiet med dagsordenen har lagt en ny linje, der ser fremad i EF-politikken og helt bekræfter en åben linje i disse spørgsmål.

Med dagsordenen bekræftes ønsket om en regeringskonference, der også kan drøfte andre emner end økonomiske og monetære spørgsmål som eksempelvis sociale dimensioner, miljøspørgsmål osv. Vi er altså indstillet på, at regeringskonferencen skal have det bredest mulige emnevalg for at give mulighed for en grundig belysning af de mange spørgsmål, der naturligvis vil blive behandlet, og som skal ses i sammenhæng.

Vi mener i den konservative gruppe, at vi med debatten i dag har taget hul på en ny og spændende udvikling i EF og i Europas historie. Vi ved endnu ikke, hvad vi ender med, men en åben diskussion i alle EF-landene og mellem politikerne i EF-landene er et godt udgangspunkt for udbygningen af det samarbejde, som i høj grad er blevet en betydelig del af vores alle sammens hverdag.

Uanset hvilken holdning vi her i Folketinget har til EF og til en økonomisk og monetær union, er det almindeligt anerkendt, at målene for et økonomisk og monetært samarbejde er en fortsat stigning i levestandarden og en smidigere, markedsorienteret økonomi.

Vi kan altså støtte den foreslåede dagsorden, der netop ikke afviser regeringskonferencen, og som tilsikrer det brede mandat, som den konservative gruppe gennem denne tale har tilsagt.

Gade (SF):

Jeg kan måske konstatere, at statsministeren er trådt tilbage. Men jeg skal komme med mit indlæg alligevel.

Det er egentlig trist, at det allerede er kommet dertil, at vi her i Folketinget skal drøfte en regeringskonference om en økonomisk og monetær union. For lyden af statsministerens forsikringer fra før EF-pakke-afstemningen om, at unionen er stendød, er jo knap døet hen, før vi altså igen skal i gang med debatten og denne gang om netop den union, som statsministeren forsikrede var stendød.

Jeg håber, at statsministeren, udenrigsministeren og mange andre, der bagatelliserede indholdet af EF-pakken og hånede os andre, når vi betegnede den som en glidebane hen imod unionen, i det mindste har røde ører i dag. Det er vel egentlig et for mildt udtryk for det ubehag, som jeg føler ved at tænke tilbage på de mange urigtige forsikringer, der blev givet befolkningen. En klar konklusion for mig og sandsynligvis for store dele af befolkningen er, at man i den slags sager ikke kan stole på statsministerens vurderingsevne.

Dansk EF-politik sidder fast i et hængedynd af mangel på klare meldinger, af fortielser, af bagatelliseringer af problemerne: Det bliver nok ikke til noget; det er nok ikke så alvorligt – det prægede jo også statsministerens tale i dag – samt en ublu overdrivelse af eventuelle økonomiske fordele. Befolkningen bliver ladet tilbage frustreret, uvidende, som sorteper. Og Danmarks beslutningsevne bliver umuliggjort til skade for landet, og derefter retter Danmark sig så ind efter, hvad de andre sætter på dagsordenen.

I det lys er jeg desværre også nødt til at se den rapport og statsministerens indlæg i dag om en økonomisk og monetær union. Jeg er ked af det, for jeg havde ønsket, at det var en klarere melding og mere præcise ting, vi kunne forholde os til, og en mere ærlig redegørelse, vi havde fået.

Lanceringen af selve rapporten er præget af denne forkerte tilgang til alvorlige problemer. Andre steder i Europa diskuterer man åbent, hvad det her handler om. Selvfølgelig kan det læses en række steder i rapporten, at embedsmændene ikke er nær så skrāsikre, som regeringen har lanceret det, men også i selve rapporten er tendensen altså alt for klar. Den er skrevet for at passe ind i regeringens politik, for ikke at gøre sig ud til bens i EF. Og på mange punkter følger den de dårligste af vore traditioner i dansk EF-debat.

Jeg vil i dag pege på tre hovedområder, hvor jeg mener at rapporten tager grundlæggende fejl:

For det første når man taler om de økonomiske fordele ved den økonomiske og monetære union. De økonomiske vismænd sagde i deres redegørelse fra december 1988 noget ganske andet: »Anderledes stiller det sig, såfremt der skulle blive tale om en forceret udvikling af va-